EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2020/741,

annettu 25 päivänä toukokuuta 2020,

veden uudelleenkäytön vähimmäisvaatimuksista

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 192 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([1]),

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ([2]),

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ([3]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Unionin vesivaroihin kohdistuu yhä enemmän paineita, mikä johtaa veden niukkuuteen ja veden laadun heikkenemiseen. Erityisesti ilmastonmuutos, arvaamattomat sääolot ja kuivuus lisäävät merkittävästi makean veden saatavuuteen kohdistuvia paineita, joita aiheuttavat kaupunkien kehitys ja maatalous.

(2) Unionin kykyä vastata vesivaroihin kohdistuviin kasvaviin paineisiin voitaisiin parantaa lisäämällä käsitellyn jäteveden uudelleenkäyttöä, rajoittamalla vedenottoa pintavesimuodostumista ja pohjavesimuodostumista, vähentämällä käsitellyn jäteveden vesimuodostumiin johtamisesta aiheutuvaa vaikutusta ja edistämällä veden säästämistä käyttämällä yhdyskuntajätevesiä moniin eri tarkoituksiin varmistaen samalla ympäristönsuojelun korkea taso. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/60/EY ([4]) mainitaan veden uudelleenkäyttö, vedenkäytön kannalta tehokkaiden tekniikoiden edistäminen teollisuudessa ja vettä säästävät kastelutekniikat yhtenä lisätoimenpiteenä, jota jäsenvaltiot voivat soveltaa saavuttaakseen pinta- ja pohjavesimuodostumien hyvää laadullista ja määrällistä tilaa koskevat kyseisen direktiivin tavoitteet. Neuvoston direktiivissä 91/271/ETY ([5]) vaaditaan, että käsitellyt jätevedet on käytettävä uudelleen aina, kun se on tarkoituksenmukaista.

(3) Komission 14 päivänä marraskuuta 2012 antamassa tiedonannossa ”Suunnitelma Euroopan vesivarojen turvaamiseksi” viitataan tarpeeseen luoda väline veden uudelleenkäyttöön unionin tasolla sovellettavien standardien sääntelemiseksi, jotta voidaan poistaa esteet tällaisen vaihtoehtoisen vedenhankintakeinon laajemmalta käytöltä, joka voi auttaa vähentämään veden niukkuusongelmia ja hankintajärjestelmien haavoittuvuutta.

(4) Komission 18 päivänä heinäkuuta 2007 antamassa tiedonannossa ”Veden niukkuuden ja kuivuuden asettamiin haasteisiin vastaaminen Euroopan unionissa” esitetään tärkeysjärjestyksessä toimenpiteet, joita jäsenvaltioiden olisi harkittava veden niukkuuden ja kuivuuden hallinnassa. Sen mukaan alueilla, joilla kaikki ehkäisevät toimenpiteet on pantu täytäntöön vesivarojen käyttöä koskevan hierarkian mukaisesti ja joilla vedentarve on edelleen suurempi kuin saatavilla olevat vesivarat, uudet vedenhankinnan infrastruktuurit voivat joissakin olosuhteissa ja kustannus-hyötyulottuvuus asianmukaisesti huomioon ottaen toimia vaihtoehtoisena keinona lievittää vakavan kuivuuden aiheuttamia vaikutuksia.

([1]) EUVL C 110, 22.3.2019, s. 94.
([2]) EUVL C 86, 7.3.2019, s. 353.
([3]) Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 12. helmikuuta 2019 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta, vahvistettu 7. huhtikuuta 2020 (EUVL C 147, 4.5.2020, s. 1). Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 13. toukokuuta 2020 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).
([4]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/60/EY, annettu 23 päivänä lokakuuta 2000, yhteisön vesipolitiikan puitteista (EYVL L 327, 22.12.2000, s. 1).
([5]) Neuvoston direktiivi 91/271/ETY, annettu 21 päivänä toukokuuta 1991, yhdyskuntajätevesien käsittelystä (EYVL L 135, 30.5.1991, s. 40).

(5) Euroopan parlamentti muistuttaa 9 päivänä lokakuuta 2008 antamassaan päätöslauselmassa veden niukkuuden ja kuivuuden asettamiin haasteisiin vastaamisesta Euroopan unionissa ([6]), että vesivarojen hallinnoinnissa olisi suosittava kysyntään perustuvaa lähestymistapaa, mutta toteaa, että unionin olisi omaksuttava vesivarojen hallinnassa kokonaisvaltainen lähestymistapa, johon kuuluu kysynnän hallintatoimia sekä veden kierron olemassa olevien resurssien optimointiin ja uusien varojen luomiseen tähtääviä toimia, ja että lähestymistavassa on huomioitava ympäristölliset, sosiaaliset ja taloudelliset näkökohdat.

(6) Komissio sitoutui 2 päivänä joulukuuta 2015 antamassaan tiedonannossa ”Kierto kuntoon – Kiertotaloutta koskeva EU:n toimintasuunnitelma” toteuttamaan käsitellyn jäteveden uudelleenkäytön edistämiseksi useita toimia, joihin kuului veden uudelleenkäytön vähimmäisvaatimuksia koskevan lainsäädäntöehdotuksen laatiminen. Komission olisi päivitettävä toimintasuunnitelmaansa ja säilytettävä vesivarat toimien painopistealueena.

(7) Tämän asetuksen tarkoituksena on helpottaa veden uudelleenkäyttöön siirtymistä aina, kun se on tarkoituksenmukaista ja kustannustehokasta, ja luoda näin suotuisa toimintaympäristö niille jäsenvaltioille, jotka haluavat tai joilla on tarvetta harjoittaa veden uudelleenkäyttöä. Veden uudelleenkäyttö on lupaava vaihtoehto monille jäsenvaltioille, mutta tällä hetkellä ainoastaan pieni osa niistä harjoittaa veden uudelleenkäyttöä ja on hyväksynyt tältä osin kansallista lainsäädäntöä tai standardeja. Tämän asetuksen olisi oltava riittävän joustava, jotta veden uudelleenkäytön harjoittamista voidaan jatkaa ja jotta samalla taataan muille jäsenvaltioille mahdollisuus soveltaa näitä sääntöjä niiden päättäessä aloittaa tämän käytännön myöhemmin. Päätökset olla harjoittamatta veden uudelleenkäyttöä olisi perusteltava asianmukaisesti tässä asetuksessa säädettyjen kriteerien mukaan ja näitä päätöksiä olisi tarkasteltava uudelleen säännöllisesti.

(8) Direktiivissä 2000/60/EY annetaan jäsenvaltioille tarvittavaa joustoa täydentävien toimenpiteiden sisällyttämiseksi niiden hyväksymiin toimenpideohjelmiin, joilla tuetaan niiden pyrkimyksiä kyseisessä direktiivissä vahvistettujen veden laatua koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi. Direktiivin 2000/60/EY liitteessä VI olevan B osan täydentäviä toimenpiteitä koskeva suuntaa-antava luettelo sisältää muun muassa veden uudelleenkäyttöön liittyviä toimenpiteitä. Tässä yhteydessä ja noudattaen toimenpidehierarkiaa, jonka soveltamista jäsenvaltiot voisivat harkita veden niukkuuden ja kuivuuden hallinnassa ja joka kannustaa toimiin, jotka ulottuvat veden säästämisestä vedenhinnoittelupolitiikkaan ja vaihtoehtoisiin ratkaisuihin, sekä kustannus-hyötyulottuvuus huomioon ottaen tässä asetuksessa vahvistettuja veden uudelleenkäytön vähimmäisvaatimuksia olisi sovellettava aina, kun yhdyskuntajätevedenpuhdistamoista tulevaa käsiteltyä yhdyskuntajätevettä käytetään direktiivin 91/271/ETY mukaisesti uudelleen maatalouden keinokastelussa.

(9) Esimerkiksi yhdyskuntajätevedenpuhdistamoilta peräisin olevan, asianmukaisesti käsitellyn jäteveden uudelleenkäytöllä katsotaan olevan vähemmän ympäristövaikutuksia kuin muilla vaihtoehtoisilla vedenhankintamenetelmillä, kuten veden siirroilla tai suolanpoistolla. Tällaista veden uudelleenkäyttöä, joka voisi vähentää veden tuhlausta ja säästää vettä, harjoitetaan kuitenkin unionissa vain vähän. Tämä vaikuttaa johtuvan osin jäteveden uudelleenkäyttöjärjestelmien merkittävistä kustannuksista, veden uudelleenkäyttöä koskevien unionin yhteisten ympäristö- ja terveysstandardien puutteesta ja erityisesti uusiovedellä kasteltujen maataloustuotteiden mahdollisista terveys- ja ympäristöriskeistä ja niiden vapaata liikkuvuutta mahdollisesti rajoittavista esteistä.

(10) Uusiovedellä kasteltujen maataloustuotteiden elintarvikehygieniaa koskevat terveysstandardit voidaan saavuttaa vain, jos maatalouden keinokasteluun tarkoitetun uusioveden laatuvaatimukset eivät eroa merkittävästi jäsenvaltioiden välillä. Vaatimusten yhdenmukaistaminen tehostaisi myös kyseisten tuotteiden sisämarkkinoiden toimintaa. Siksi on aiheellista toteuttaa vähimmäistason yhdenmukaistaminen asettamalla veden laatua ja seurantaa koskevat vähimmäisvaatimukset. Kyseisten vähimmäisvaatimusten olisi koostuttava uusiovettä koskevista vähimmäisarvoista, jotka perustuvat komission yhteisen tutkimuskeskuksen tekniseen raporttiin ja vastaavat veden uudelleenkäytön kansainvälisiä normeja, ja muista toimivaltaisten viranomaisten tarvittaessa asettamista tiukemmista tai täydentävistä laatuvaatimuksista sekä asiaankuuluvista ehkäisevistä toimenpiteistä.

(11) Veden uudelleenkäyttö maatalouden keinokastelussa voi myös osaltaan edistää kiertotaloutta, sillä sen avulla uusiovedestä voidaan ottaa talteen ravinteita, joita voidaan levittää viljelykasveille kastelulannoitustekniikan avulla. Näin veden uudelleenkäyttö voi mahdollisesti vähentää tarvetta mineraalilannoitteen lisäkäyttöön. Loppukäyttäjille olisi ilmoitettava uusioveden ravinnepitoisuudet.

([6]) EUVL C 9 E, 15.1.2010, s. 33.

(12) Veden uudelleenkäytöllä voitaisiin ottaa paremmin talteen käsitellyn yhdyskuntajäteveden sisältämät ravintoaineet, ja uusioveden käyttö kasteluun maa- tai metsätaloudessa voisi olla tapa palauttaa ravinteet, kuten typpi, fosfori ja kalium, luonnolliseen biogeokemialliseen kiertoon.

(13) Veden uudelleenkäytön vähäisen hyödyntämisen unionissa on huomattu johtuvan muun muassa siitä, että yhdyskuntajätevedenpuhdistamoiden uudistaminen edellyttää merkittäviä investointeja ja veden uudelleenkäytön harjoittamiselle maataloudessa ei ole taloudellisia kannustimia. Näihin kysymyksiin pitäisi voida puuttua edistämällä innovatiivisia järjestelmiä ja taloudellisia kannustimia, joilla voidaan asianmukaisesti ottaa huomioon veden uudelleenkäytön kustannukset sekä sen sosioekonomiset ja ympäristöhyödyt.

(14) Veden uudelleenkäyttöä koskevien vähimmäisvaatimusten noudattamisen olisi vastattava unionin vesipolitiikkaa ja edistettävä Yhdistyneiden kansakuntien kestävän kehityksen Agenda 2030 -toimintaohjelmassa esitettyjä kestävän kehityksen tavoitteita, erityisesti tavoitetta 6, jolla varmistetaan kaikille veden saanti ja kestävä käyttö sekä sanitaatio ja lisätään merkittävästi veden kierrätystä ja turvallista veden uudelleenkäyttöä yleisesti, jotta voidaan edistää kulutus- ja tuotantotapojen kestävyyttä koskevan Yhdistyneiden kansakuntien kestävän kehityksen tavoitteen 12 saavuttamista. Lisäksi tällä asetuksella olisi pyrittävä varmistamaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan ympäristönsuojelua koskevan 37 artiklan soveltaminen.

(15) Joissain tapauksissa uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajat edelleen kuljettavat ja varastoivat uusiovettä uusiovesilaitoksen ulostulon jälkeen ennen sen toimittamista ketjun seuraaville toimijoille, kuten uusioveden jakelusta tai varastoinnista vastaavalle toimijalle taikka loppukäyttäjälle. Vaatimustenmukaisuuden määrittelykohta on tarpeen määrittää sen selventämiseksi, missä uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan vastuu päättyy ja ketjun seuraavan toimijan vastuu alkaa.

(16) Riskienhallintaan olisi kuuluttava ennakoiva riskien tunnistaminen ja hallinta sekä sellaisen uusioveden tuottaminen, jonka laatu vastaa tiettyjen käyttötarkoitusten vaatimuksia. Riskinarvioinnin olisi perustuttava keskeisiin riskienhallinnan elementteihin, ja siinä olisi määritettävä kaikki mahdolliset veden laatua koskevat lisävaatimukset, jotka ovat välttämättömiä ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden riittävän suojelun varmistamiseksi. Tätä varten veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmissa olisi huolehdittava siitä, että uusioveden käyttö ja hallinta on turvallista ja ettei ympäristöön tai ihmisten tai eläinten terveyteen kohdistu riskejä. Tällaisten riskienhallintasuunnitelmien laatimisessa voitaisiin käyttää olemassa olevia kansainvälisiä ohjeita tai standardeja, kuten ISO 20426:2018 (Suuntaviivat terveysriskien arvioinnista ja juotavaksi kelpaamattoman veden uudelleenkäytön hallinnasta), ISO 16075:2015 (Suuntaviivat käsitellyn jäteveden käytöstä keinokasteluhankkeissa) tai Maailman terveysjärjestön (WHO) suuntaviivoja.

(17) Ihmisten käyttöön tarkoitetun veden laatuvaatimuksista säädetään neuvoston direktiivissä 98/83/EY ([7]). Jäsenvaltioiden olisi toteutettava asianmukaisia toimia sen varmistamiseksi, että veden uudelleenkäyttö ei johda ihmisten käyttöön tarkoitetun veden laadun huononemiseen. Tästä syystä veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa olisi kiinnitettävä erityistä huomiota ihmisten käyttöön tarkoitetun veden ottoon käytettyjen vesimuodostumien suojeluun ja keskeisiin suojavyöhykkeisiin.

(18) Uusioveden tuotantoprosessiin osallistuvien eri osapuolten välisen yhteistyön ja yhteistoiminnan olisi oltava edellytyksenä uusioveden käsittelyssä käytettävien menetelmien käyttöönotolle tiettyjä käyttötarkoituksia varten asetettujen vaatimusten mukaisesti ja jotta voidaan suunnitella uusioveden hankintaa loppukäyttäjien kysynnän perusteella.

(19) Ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden tehokkaan suojelun varmistamiseksi uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajien olisi oltava ensisijaisesti vastuussa uusioveden laadusta vaatimustenmukaisuuden määrittelykohdassa. Tämän asetuksen mukaisesti vahvistettujen vähimmäisvaatimusten ja toimivaltaisen viranomaisen mahdollisesti asettamien lisävaatimusten noudattamiseksi uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajien olisi seurattava uusioveden laatua. Siksi on aiheellista vahvistaa seurantaa koskevat vähimmäisvaatimukset, joissa määritetään säännöllisen seurannan tiheys sekä validointiseurannan ajoitus ja suorituskykytavoitteet. Tietyistä säännölliselle seurannalle asetetuista vaatimuksista säädetään direktiivissä 91/271/ETY.

([7]) Neuvoston direktiivi 98/83/EY, annettu 3 päivänä marraskuuta 1998, ihmisten käyttöön tarkoitetun veden laadusta (EYVL L 330, 5.12.1998, s. 32).

(20) Tämän asetuksen olisi katettava uusiovesi, joka saadaan jätevedestä, joka on kerätty keräysjärjestelmillä, käsitelty yhdyskuntajätevedenpuhdistamoissa direktiivin 91/271/ETY mukaisesti ja joka jatkokäsitellään joko yhdyskuntajätevedenpuhdistamossa tai uusiovesilaitoksessa siten, että se vastaa tämän asetuksen liitteessä I säädettyjä parametreja. Direktiivin 91/271/ETY mukaisesti taajamien, joiden asukasvastineluku (avl) on pienempi kuin 2 000, ei tarvitse ottaa käyttöön keräysjärjestelmää. Kuitenkin taajamista, joiden asukasvastineluku (avl) on pienempi kuin 2 000, keräysjärjestelmään tulevat yhdyskuntajätevedet olisi käsiteltävä asianmukaisella tavalla ennen niiden johtamista sisävesiin tai suistoihin, direktiivin 91/271/ETY mukaisesti. Tässä yhteydessä taajamista, joiden asukasvastineluku (avl) on pienempi kuin 2 000, tulevien jätevesien olisi kuuluttava tämän asetuksen soveltamisalaan ainoastaan silloin, kun ne menevät keräysjärjestelmään ja kun ne käsitellään yhdyskuntajätevedenpuhdistamossa. Samoin tämä asetus ei koskisi direktiivin 91/271/ETY liitteessä III lueteltujen teollisuudenalojen puhdistamoista tulevaa biologisesti hajoavaa teollisuusjätevettä, ellei sitä johdeta keräysjärjestelmään ja käsitellä yhdyskuntajätevedenpuhdistamossa.

(21) Käsitellyn yhdyskuntajäteveden uudelleenkäyttö maatalouden keinokasteluun on markkinavetoista toimintaa, joka perustuu maatalousalan vaatimuksiin ja tarpeisiin erityisesti tietyissä jäsenvaltioissa, joissa on pulaa vesivaroista. Uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajien ja loppukäyttäjien olisi tehtävä yhteistyötä sen varmistamiseksi, että tässä asetuksessa vahvistettujen vähimmäislaatuvaatimusten mukaisesti tuotettu uusiovesi täyttää viljelykasvikategorioiden osalta loppukäyttäjien tarpeet. Jos uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajien tuottaman veden laatuluokat eivät sovellu viljelykasvikategoriaan eivätkä jakelualueella, esimerkiksi yhteisessä jakelujärjestelmässä jo käytössä olevaan kastelumenetelmään, veden laatuvaatimukset voitaisiin täyttää käyttämällä myöhemmässä vaiheessa useita vedenkäsittelymenetelmiä joko sellaisenaan tai yhdistäen niitä ratkaisuihin, joissa ei tapahdu uusioveden käsittelyä, moniesteperiaatteen mukaisesti.

(22) Jotta varmistetaan yhdyskuntajätevesien muodostamien resurssien optimaalinen uudelleenkäyttö, loppukäyttäjille olisi annettava koulutusta sen varmistamiseksi, että he käyttävät vettä, joka edustaa asianmukaista uusioveden laatuluokkaa. Jos tietyn viljelykasvityypin käyttötarkoitusta ei tunneta tai sillä on useita käyttötarkoituksia, olisi käytettävä korkeimman laatuluokan uusiovettä, ellei sovelleta asianmukaisia esteitä, jotka mahdollistavat vaaditun laadun saavuttamisen.

(23) On tarpeen varmistaa uusioveden turvallinen käyttö, jotta se kannustaa veden uudelleenkäyttöön unionin tasolla ja edistää yleisön luottamusta asiaa kohtaan. Uusioveden tuottaminen ja jakelu maatalouden keinokastelua varten olisi sen vuoksi sallittava vain jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten myöntämällä luvalla. Unionin tasoisen yhdenmukaistetun lähestymistavan sekä uusioveden jäljitettävyyden ja avoimuuden varmistamiseksi tärkeimmät tällaisia lupia koskevat säännöt olisi laadittava unionin tasolla. Lupien myöntämismenettelyjen yksityiskohdat, kuten toimivaltaisten viranomaisten nimeäminen ja määräajat, olisi kuitenkin määriteltävä jäsenvaltioiden tasolla. Jäsenvaltioiden olisi voitava soveltaa nykyisiä menettelyjä lupien myöntämiseen, ja niitä olisi mukautettava tämän asetuksen vaatimusten huomioon ottamiseksi. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelman laatimisesta vastaavien tahojen sekä uusioveden tuottamis- ja jakeluluvan myöntämisestä vastaavan toimivaltaisen viranomaisen nimeämisen yhteydessä ei esiinny eturistiriitoja.

(24) Jos tarvitaan uusioveden jakelijaa ja uusioveden varastoijaa, tällaisilta toiminnanharjoittajilta olisi voitava vaatia lupaa. Jos kaikki lupavaatimukset täyttyvät, jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen olisi myönnettävä lupa, joka sisältää kaikki veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa vahvistetut tarvittavat edellytykset ja toimenpiteet.

(25) Tämän asetuksen soveltamiseksi vedenkäsittelyyn liittyvät toimet ja yhdyskuntajätevedestä saatavan uusioveden tuotantoon liittyvät toimet olisi voitava suorittaa samassa fyysisessä paikassa käyttäen samaa laitosta tai erillisiä laitoksia. Lisäksi saman toimijan olisi voitava olla sekä vedenkäsittelylaitoksen toiminnanharjoittaja että uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittaja.

(26) Toimivaltaisten viranomaisten olisi varmistettava, että uusiovesi täyttää asianomaisen luvan ehdot. Jos se ei täytä luvan ehtoja, näiden viranomaisten olisi vaadittava vastuutahoja toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että uusiovesi täyttää luvan ehdot. Uusioveden jakelu olisi keskeytettävä, jos luvan ehtojen täyttämättä jättäminen muodostaa merkittävän riskin ympäristölle tai ihmisten taikka eläinten terveydelle.

(27) Tämän asetuksen säännöksillä on tarkoitus täydentää unionin muun lainsäädännön vaatimuksia, erityisesti mahdollisten terveys- ja ympäristöriskien osalta. Mahdollisia ympäristöriskejä sekä ihmisten ja eläinten terveysriskejä koskevan kokonaisvaltaisen lähestymistavan varmistamiseksi uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajien ja toimivaltaisten viranomaisten olisi otettava huomioon muussa asiaankuuluvassa unionin lainsäädännössä esitetyt vaatimukset, erityisesti neuvoston direktiivit 86/278/ETY ([8]) ja 91/676/ETY ([9]), direktiivit 91/271/ETY, 98/83/EY ja 2000/60/EY, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 178/2002 ([10]), (EY) N:o 852/2004 ([11]), (EY) N:o 183/2005 ([12]), (EY) N:o 396/2005 ([13]) ja (EY) N:o 1069/2009 ([14]), Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivit 2006/7/EY ([15]), 2006/118/EY ([16]), 2008/105/EY ([17]) ja 2011/92/EU ([18]) sekä komission asetukset (EY) N:o 2073/2005 ([19]), (EY) N:o 1881/2006 ([20]) ja (EU) N:o 142/2011 ([21]).

(28) Asetuksessa (EY) N:o 852/2004 säädetään yleiset säännöt elintarvikealan toimijoille, ja se koskee ihmisravinnoksi tarkoitettujen elintarvikkeiden tuotantoa, käsittelyä, jakelua ja markkinoille saattamista. Asetuksessa käsitellään elintarvikkeiden terveydellistä laatua, ja yksi asetukseen sisältyvistä perusperiaatteista on, että elintarvikkeen turvallisuudesta vastaa ensisijaisesti asianomainen elintarvikealan toimija. Asetuksen tueksi on myös annettu yksityiskohtaisia ohjeita. Näiltä osin tärkeä on erityisesti komission tiedote ohjeasiakirjasta mikrobiologisten riskien torjumisesta tuoreiden hedelmien ja vihannesten alkutuotannossa hyvän hygienian avulla. Tässä asetuksessa säädetyt uusiovettä koskevat vähimmäisvaatimukset eivät estä elintarvikealan toimijoita saavuttamasta asetuksen (EY) N:o 852/2004 noudattamiseksi tarvittavaa veden laatua käyttämällä myöhemmässä vaiheessa useita vedenkäsittelymenetelmiä joko sellaisenaan tai yhdistäen niitä muihin ratkaisuihin, joissa ei tapahdu veden käsittelyä.

(29) Käsitellyn jäteveden kierrätykseen ja uudelleenkäyttöön on paljon mahdollisuuksia. Veden uudelleenkäytön edistämiseksi ja lisäämiseksi tiettyjen käyttötarkoitusten mainitseminen tässä asetuksessa ei saisi estää jäsenvaltioita sallimasta uusioveden käyttöä muihin tarkoituksiin, mukaan luettuna teollisuuteen, virkistyskäyttöalueisiin ja ympäristöön liittyviin tarkoituksiin, jos se katsotaan tarpeelliseksi kansallisten olosuhteiden ja tarpeiden näkökulmasta, edellyttäen, että varmistetaan ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden suojelun korkea taso.

([8]) Neuvoston direktiivi 86/278/ETY, annettu 12 päivänä kesäkuuta 1986, ympäristön, erityisesti maaperän, suojelusta käytettäessä puhdistamolietettä maanviljelyssä (EYVL L 181, 4.7.1986, s. 6).

([9]) Neuvoston direktiivi 91/676/ETY, annettu 12 päivänä joulukuuta 1991, vesien suojelemisesta maataloudesta peräisin olevien nitraattien aiheuttamalta pilaantumiselta (EYVL L 375, 31.12.1991, s. 1).

([10]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 178/2002, annettu 28 päivänä tammikuuta 2002, elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä (EYVL L 31, 1.2.2002, s. 1).

([11]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 852/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, elintarvikehygieniasta (EUVL L 139, 30.4.2004, s. 1).

([12]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 183/2005, annettu 12 tammikuuta 2005, rehuhygieniaa koskevista vaatimuksista (EUVL L 35, 8.2.2005, s. 1).

([13]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 396/2005, annettu 23 päivänä helmikuuta 2005, torjunta-ainejäämien enimmäismääristä kasvi- ja eläinperäisissä elintarvikkeissa ja rehuissa tai niiden pinnalla sekä neuvoston direktiivin 91/414/ETY muuttamisesta (EUVL L 70, 16.3.2005, s. 1).

([14]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1069/2009, annettu 21 päivänä lokakuuta 2009, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveyssäännöistä sekä asetuksen (EY) N:o 1774/2002 kumoamisesta (sivutuoteasetus) (EUVL L 300, 14.11.2009, s. 1).

([15]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/7/EY, annettu 15 päivänä helmikuuta 2006, uimaveden laadun hallinnasta ja direktiivin 76/160/ETY kumoamisesta (EUVL L 64, 4.3.2006, s. 37).

([16]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/118/EY, annettu 12 päivänä joulukuuta 2006, pohjaveden suojelusta pilaantumiselta ja huononemiselta (EUVL L 372, 27.12.2006, s. 19).

([17]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/105/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, ympäristönlaatunormeista vesipolitiikan alalla, neuvoston direktiivien 82/176/ETY, 83/513/ETY, 84/156/ETY, 84/491/ETY ja 86/280/ETY muuttamisesta ja myöhemmästä kumoamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/60/EY muuttamisesta (EUVL L 348, 24.12.2008, s. 84).

([18]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/92/EU, annettu 13 päivänä joulukuuta 2011, tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista (EUVL L 26, 28.1.2012, s. 1).

([19]) Komission asetus (EY) N:o 2073/2005, annettu 15 päivänä marraskuuta 2005, elintarvikkeiden mikrobiologisista vaatimuksista (EUVL L 338, 22.12.2005, s. 1).

([20]) Komission asetus (EY) N:o 1881/2006, annettu 19 päivänä joulukuuta 2006, tiettyjen elintarvikkeissa olevien vierasaineiden enimmäismäärien vahvistamisesta (EUVL L 364, 20.12.2006, s. 5).

([21]) Komission asetus (EU) N:o 142/2011, annettu 25 päivänä helmikuuta 2011, muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden ja niistä johdettujen tuotteiden terveyssäännöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1069/2009 täytäntöönpanosta sekä neuvoston direktiivin 97/78/EY täytäntöönpanosta tiettyjen näytteiden ja tuotteiden osalta, jotka vapautetaan kyseisen direktiivin mukaisista eläinlääkärintarkastuksista rajatarkastusasemilla (EUVL L 54, 26.2.2011, s. 1).

(30) Toimivaltaisten viranomaisten olisi tehtävä yhteistyötä muiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa vaihtamalla tietoja, jotta unionin ja kansallisten vaatimusten täyttäminen voidaan taata.

(31) Veden uudelleenkäyttöön kohdistuvan luottamuksen lisäämiseksi yleisölle olisi tarjottava tietoa. Veden uudelleenkäyttöä koskevan selkeän, kattavan ja ajantasaisen tiedon saatavuus edistäisi avoimuutta ja jäljitettävyyttä sekä voisi hyödyttää myös muita asiaankuuluvia viranomaisia, joihin tietyllä veden uudelleenkäytöllä on vaikutusta. Veden uudelleenkäytön lisäämiseksi ja jotta sidosryhmät saadaan tietoisiksi veden uudelleenkäytön eduista ja lisätään sen hyväksyttävyyttä, jäsenvaltioiden olisi huolehdittava siitä, että kehitetään veden uudelleenkäytön laajuuteen mukautettuja tiedotus- ja tietoisuuden lisäämiskampanjoita.

(32) Loppukäyttäjien koulutus on ensiarvoisen tärkeää osana ehkäisevien toimenpiteiden täytäntöönpanoa ja ylläpitämistä. Veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa olisi otettava huomioon erityiset ihmisten altistumista ehkäisevät toimenpiteet, kuten henkilökohtaisten suojavarusteiden käyttö, käsienpesu ja henkilökohtainen hygienia.

(33) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2003/4/EY ([22]) pyritään takaamaan jäsenvaltioiden oikeus ympäristötiedon saantiin tiedon saannista, yleisön osallistumisoikeudesta päätöksentekoon sekä muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeudesta ympäristöasioissa tehdyn yleissopimuksen ([23]) (Århusin yleissopimus) mukaisesti. Direktiivissä 2003/4/EY säädetään sekä pyyntöön perustuvaan ympäristötiedon saatavuuteen että kyseisen tiedon aktiiviseen levittämiseen liittyvistä laajoista velvoitteista. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/2/EY ([24]) kattaa paikkatietojen jakamisen, mukaan lukien eri ympäristöalojen paikkatietoaineistot. On tärkeää, että tiedonsaantiin ja tiedon jakamisen järjestelyihin liittyvät tämän asetuksen säännökset täydentävät kyseisiä direktiivejä eivätkä luo erillistä sääntelykehystä. Sen vuoksi tämän asetuksen säännökset yleisölle tiedottamisesta ja täytäntöönpanon valvontaa koskevasta tiedosta eivät saisi rajoittaa direktiivien 2003/4/EY ja 2007/2/EY soveltamista.

(34) Jäsenvaltioiden tarjoamat tiedot ovat ensiarvoisen tärkeitä, jotta komissio voi seurata ja arvioida tätä asetusta suhteessa siinä asetettuihin tavoitteisiin.

(35) Paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyn toimielinten välisen sopimuksen ([25]) 22 kohdan nojalla komission olisi toteutettava tämän asetuksen arviointi. Arvioinnin olisi perustuttava viiteen kriteeriin, jotka ovat vaikuttavuus, tehokkuus, aiheellisuus, johdonmukaisuus ja unionin lisäarvo, ja sen olisi oltava pohjana mahdollisten tulevien toimenpiteiden vaikutustenarvioinneille. Arvioinnissa olisi otettava huomioon tieteen kehitys etenkin uutta huolta aiheuttavien aineiden mahdollisen vaikutuksen osalta.

(36) Käsitellyn yhdyskuntajäteveden turvallista uudelleenkäyttöä koskevat vähimmäisvaatimukset ovat saatavilla olevan tieteellisen tiedon ja kansainvälisesti tunnustettujen veden uudelleenkäytön standardien ja käytäntöjen mukaisia, ja niillä taataan tällaisen veden turvallinen käyttö maatalouden keinokasteluun ja varmistetaan näin ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden suojelun korkea taso. Tämän asetuksen arvioinnin tulosten perusteella tai aina uuden tieteellisen tiedon ja tekniikan kehityksen sitä edellyttäessä komission olisi voitava tutkia tarvetta tarkastella uudelleen liitteessä I olevassa 2 jaksossa esitettyjä vähimmäisvaatimuksia, ja sen olisi tarvittaessa tehtävä lainsäädäntöehdotus tämän asetuksen muuttamiseksi.

(37) Jotta keskeiset riskienhallinnan elementit voitaisiin mukauttaa tekniikan ja tieteen kehitykseen, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä tässä asetuksessa säädettyjen keskeisten riskienhallinnan elementtien muuttamiseksi. Ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden korkeatasoisen suojelun varmistamiseksi komission olisi myös voitava antaa delegoituja säädöksiä, joilla täydennetään tässä asetuksessa säädettyjä keskeisiä riskienhallinnan elementtejä vahvistamalla teknisiä eritelmiä. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla, ja että nämä kuulemiset toteutetaan

([22]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/4/EY, annettu 28 päivänä tammikuuta 2003, ympäristötiedon julkisesta saatavuudesta ja neuvoston direktiivin 90/313/ETY kumoamisesta (EUVL L 41, 14.2.2003, s. 26).

([23]) EUVL L 124, 17.5.2005, s. 4.

([24]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/2/EY, annettu 14 päivänä maaliskuuta 2007, Euroopan yhteisön paikkatietoinfrastruktuurin (INSPIRE) perustamisesta (EUVL L 108, 25.4.2007, s. 1).

([25]) EUVL L 123, 12.5.2016, s. 1.

paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti. Jotta voitaisiin erityisesti varmistaa tasavertainen osallistuminen delegoitujen säädösten valmisteluun, Euroopan parlamentille ja neuvostolle toimitetaan kaikki asiakirjat samaan aikaan kuin jäsenvaltioiden asiantuntijoille, ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asiantuntijoilla on järjestelmällisesti oikeus osallistua komission asiantuntijaryhmien kokouksiin, joissa valmistellaan delegoituja säädöksiä.

(38) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamiseksi tämän asetuksen täytäntöönpanon valvontaa koskevan jäsenvaltioiden toimittaman tiedon muodosta ja esitystavasta sekä Euroopan ympäristökeskuksen laatiman unioninlaajuisen yleiskatsauksen muodosta ja esitystavasta. Tätä valtaa olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011 ([26]) mukaisesti.

(39) Tämän asetuksen tavoitteena on muun muassa ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden suojelu. Kuten unionin tuomioistuin on useaan otteeseen todennut, Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 288 artiklan kolmannessa kohdassa direktiiville annetun velvoittavan luonteen kanssa olisi ristiriidassa se, että henkilöt, joita asia koskee, eivät lähtökohtaisesti voisi vedota direktiivillä asetettuihin velvollisuuksiin. Tämä toteamus pätee myös asetukseen, jonka tavoitteena on taata, että uusiovettä voidaan käyttää turvallisesti maatalouden keinokasteluun.

(40) Jäsenvaltioiden olisi säädettävä tämän asetuksen säännösten rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet niiden täytäntöönpanon varmistamiseksi. Seuraamusten olisi oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

(41) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitteita, eli ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden suojelua, vaan ne voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

(42) On tarpeen antaa jäsenvaltioille riittävästi aikaa luoda tämän asetuksen soveltamiseen tarvittavat hallinnolliset puitteet ja menettelyt sekä toiminnanharjoittajille riittävästi aikaa valmistautua uusien sääntöjen soveltamiseen.

(43) Asianmukaisesti käsitellyn jäteveden uudelleenkäytön kehittämiseksi ja edistämiseksi mahdollisimman tehokkaasti ja jotta voidaan merkittävästi parantaa asianmukaisesti käsitellyn jäteveden luotettavuutta ja toteuttamiskelpoisia käyttömenetelmiä, unionin olisi tuettava tämän alan tutkimusta ja kehittämistä Horisontti Eurooppa -ohjelmasta.

(44) Tällä asetuksella pyritään lisäämään veden kestävää käyttöä. Tätä tavoitetta varten komission olisi sitouduttava käyttämään unionin ohjelmia, kuten Life-ohjelmaa, tukeakseen paikallisia aloitteita, joihin sisältyy asianmukaisesti käsitellyn jäteveden uudelleenkäyttäminen,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Kohde ja tarkoitus

1. Tässä asetuksessa säädetään veden laatua ja seurantaa koskevista vähimmäisvaatimuksista sekä riskienhallintasäännöksistä, jotta uusioveden käyttö olisi turvallista yhteensovitetussa vesienkäytössä ja -hoidossa.

([26]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

2. Tämän asetuksen tarkoituksena on taata, että uusiovettä voidaan käyttää turvallisesti maatalouden keinokasteluun ja varmistaa näin ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden suojelun korkea taso, edistää kiertotaloutta, tukea ilmastonmuutokseen sopeutumista ja myötävaikuttaa direktiivin 2000/60/EY tavoitteiden saavuttamiseen puuttumalla veden niukkuusongelmaan ja siitä johtuvaan vesivaroihin kohdistuvaan paineeseen koordinoidusti koko unionissa, jolloin samalla myös edistetään sisämarkkinoiden tehokasta toimintaa.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä asetusta sovelletaan aina, kun käsiteltyä yhdyskuntajätevettä käytetään direktiivin 91/271/ETY 12 artiklan 1 kohdan mukaisesti uudelleen maatalouden keinokasteluun tämän asetuksen liitteessä I olevassa 1 jaksossa täsmennetyllä tavalla.

2. Jäsenvaltio voi päättää, että veden uudelleenkäyttö maatalouden keinokasteluun ei ole tarkoituksenmukaista sen yhdellä tai useammalla vesienhoitoalueella tai vesienhoitoalueen yhdessä tai useammassa osassa, kun otetaan huomioon seuraavat kriteerit:

a) vesienhoitoalueen tai sen osien maantieteelliset ja ilmasto-olosuhteet;

b) muihin vesivaroihin kohdistuvat paineet ja näiden vesivarojen tila, mukaan luettuna direktiivissä 2000/60/EY tarkoitettu pohjavesimuodostumien määrällinen tila;

c) niihin pintavesimuodostumiin kohdistuvat paineet, joihin käsiteltyä yhdyskuntajätevettä johdetaan, ja näiden muodostumien tila;

d) uusioveden ja muiden vesivarojen käytön ympäristö- ja luonnonvarakustannukset.

Ensimmäisen alakohdan nojalla tehty päätös on perusteltava asianmukaisesti kyseisessä alakohdassa tarkoitetuilla kriteereillä, ja se on toimitettava komissiolle. Päätöstä on tarkasteltava tarvittaessa uudelleen ottaen erityisesti huomioon ilmastonmuutosennusteet ja kansalliset ilmastonmuutokseen sopeutumista koskevat strategiat ja vähintään joka kuudes vuosi ottaen huomioon direktiivin 2000/60/EY mukaisesti laaditut vesienhoitoalueiden, direktiivissä ”vesipiirien”, hoitosuunnitelmat.

3. Edellä 1 kohdassa säädetystä poiketen uusiovesilaitoksiin liittyvät tutkimus- tai pilottihankkeet voidaan vapauttaa tämän asetuksen soveltamisesta, jos toimivaltainen viranomainen toteaa, että seuraavat kriteerit täyttyvät:

a) tutkimus- tai pilottihanketta ei toteuteta ihmisten käyttöön tarkoitetun veden ottoon käytetyssä vesimuodostumassa tai keskeisellä suojavyöhykkeellä, jotka on nimetty direktiivin 2000/60/EY mukaisesti;

b) tutkimus- tai pilottihanketta valvotaan asianmukaisesti.

Tämän kohdan nojalla tehty poikkeus on voimassa enintään viisi vuotta.

Sellaisesta tutkimus- tai pilottihankkeesta peräisin olevia viljelykasveja, johon sovelletaan tämän kohdan nojalla tehtyä poikkeusta, ei saa saattaa markkinoille.

4. Tämän asetuksen soveltaminen ei rajoita asetuksen (EY) N:o 852/2004 soveltamista, eikä tällä asetuksella estetä elintarvikealan toimijoita saavuttamasta mainitun asetuksen noudattamiseksi tarvittavaa veden laatua käyttämällä myöhemmässä vaiheessa useita vedenkäsittelymenetelmiä joko sellaisenaan tai yhdistäen niitä ratkaisuihin, joissa ei tapahdu veden käsittelyä, eikä käyttämästä maatalouden keinokasteluun vaihtoehtoisia veden lähteitä.

3 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

1) ’toimivaltaisella viranomaisella’ viranomaista tai elintä, jonka jäsenvaltio on nimennyt suorittamaan tämän asetuksen mukaisia velvoitteitaan, jotka koskevat uusioveden tuottamis- tai jakelulupien myöntämistä, tutkimus- tai pilottihankkeita koskevia poikkeuksia ja vaatimustenmukaisuuden tarkistamista;

2) ’loppukäyttäjällä’ luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, mukaan lukien sekä julkiset että yksityiset yhteisöt, joka käyttää uusiovettä maatalouden keinokasteluun;

3) 'yhdyskuntajätevedellä' direktiivin 91/271/ETY 2 artiklan 1 kohdan määritelmän mukaista yhdyskuntajätevettä;

4) 'uusiovedellä' yhdyskuntajätevettä, joka on käsitelty direktiivissä 91/271/ETY asetettuja vaatimuksia noudattaen ja jatkokäsitelty uusiovesilaitoksessa tämän asetuksen liitteessä I olevan 2 jakson mukaisesti;

5) 'uusiovesilaitoksella' yhdyskuntajätevedenpuhdistamoa tai muuta laitosta, joka jatkokäsittelee direktiivissä 91/271/ETY asetetut vaatimukset täyttävän yhdyskuntajäteveden tuottaakseen vettä, joka soveltuu johonkin tämän asetuksen liitteessä I olevassa 1 jaksossa täsmennettyyn käyttötarkoitukseen;

6) 'uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajalla' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka edustaa yksityistä tahoa tai viranomaista ja joka käyttää uusiovesilaitosta tai jolla on siihen määräysvalta;

7) 'vaaratekijällä' biologista, kemiallista, fysikaalista tai radiologista ainetta, joka voi aiheuttaa haittaa ihmisille, eläimille, kasveille tai viljelykasveille, muulle maanpäälliselle eliöstölle, vesieliöstölle, maaperälle tai yleisesti ympäristölle;

8) 'riskillä' todennäköisyyttä, jolla tunnistetut vaaratekijät aiheuttavat haittaa tietyllä ajanjaksolla, mukaan lukien seurausten vakavuus;

9) 'riskienhallinnalla' järjestelmällistä hallintaa, jolla varmistetaan johdonmukaisesti veden uudelleenkäytön turvallisuus tietyssä yhteydessä;

10) 'ehkäisevällä toimenpiteellä' asiaankuuluvaa toimenpidettä tai toimintaa, jolla voidaan ehkäistä tai poistaa terveys- tai ympäristöriski tai pienentää tällainen riski hyväksyttävälle tasolle;

11) 'vaatimustenmukaisuuden määrittelykohdalla' kohtaa, jossa uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittaja luovuttaa uusioveden seuraavalle ketjun toimijalle;

12) 'esteellä' mitä tahansa keinoa, fysikaaliset tai prosessiin liittyvät vaiheet tai käyttöolosuhteet mukaan luettuina, joka vähentää tai ehkäisee ihmisen tartuntariskiä estämällä uusioveden kontaktin nautittavaan tuotteeseen ja suoraan altistuviin henkilöihin, tai muuta keinoa, joka esimerkiksi vähentää mikro-organismien pitoisuutta uusiovedessä tai estää niiden selviytymisen nautittavassa tuotteessa;

13) 'luvalla' kirjallista hyväksyntää, jonka toimivaltainen viranomainen myöntää uusioveden tuottamiseen tai jakeluun maatalouden keinokastelua varten tämän asetuksen mukaisesti;

14) 'vastuutaholla' tahoa, jolla on tietty rooli tai tehtävä veden uudelleenkäyttöjärjestelmässä, mukaan luettuina uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittaja, yhdyskuntajätevedenpuhdistamon toiminnanharjoittaja, jos se ei ole sama kuin uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittaja, asiaankuuluva viranomainen, joka ei ole nimetty toimivaltainen viranomainen, uusioveden jakelija tai uusioveden varastoija;

15) 'veden uudelleenkäyttöjärjestelmällä' uusioveden tuottamisen, jakelun ja käytön edellyttämää infrastruktuuria ja muita teknisiä osia; se kattaa kaikki osat yhdyskuntajätevedenpuhdistamon sisäänmenokohdasta paikkaan, jossa uusiovettä käytetään maatalouden keinokasteluun, mukaan luettuina tarvittaessa jakelu- ja varastointi-infrastruktuuri.

4 artikla

Uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan velvoitteet ja uusioveden laatuun liittyvät velvoitteet

1. Uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan on varmistettava, että liitteessä I olevassa 1 jaksossa täsmennettyyn maatalouden keinokasteluun tarkoitettu uusiovesi täyttää vaatimustenmukaisuuden määrittelykohdassa seuraavat vaatimukset:

a) liitteessä I olevassa 2 jaksossa vahvistetut veden laatua koskevat vähimmäisvaatimukset;

b) toimivaltaisen viranomaisen 6 artiklan 3 kohdan c ja d alakohdan mukaisesti asettamat veden laatua koskevat mahdolliset lisäehdot, jotka ilmoitetaan asianomaisessa luvassa.

Vaatimustenmukaisuuden määrittelykohdan jälkeen veden laatu ei ole enää uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan vastuulla.

2. Vaatimustenmukaisuuden varmistamiseksi 1 kohdan mukaisesti uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan on seurattava veden laatua seuraavien edellytysten mukaisesti:

a) liitteessä I oleva 2 jakso;

b) toimivaltaisen viranomaisen 6 artiklan 3 kohdan c ja d alakohdan mukaisesti asettamat seurantaa koskevat mahdolliset lisäehdot, jotka ilmoitetaan asianomaisessa luvassa.

5 artikla

Riskienhallinta

1. Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava, että uusioveden tuottamista, jakelua ja käyttöä varten laaditaan veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelma.

Veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelma voi kattaa yhden tai useamman veden uudelleenkäyttöjärjestelmän.

2. Veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelman laativat tapauksen mukaan uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittaja, muut vastuutahot ja loppukäyttäjät. Veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelman laativien vastuutahojen on tapauksen mukaan kuultava kaikkia muita vastuutahoja ja loppukäyttäjiä.

3. Veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelman on perustuttava kaikkiin liitteessä II esitettyihin keskeisiin riskienhallinnan elementteihin. Siinä on määriteltävä uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan ja muiden vastuutahojen riskienhallintavastuut.

4. Veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa on erityisesti

a) vahvistettava liitteessä II olevan B kohdan mukaisesti uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajaa koskevat liitteessä I täsmennettyjä vaatimuksia täydentävät muut vaatimukset, jotka voivat olla tarpeellisia riskien vähentämiseksi ennen vaatimustenmukaisuuden määrittelykohtaa;

b) määriteltävä vaaratekijät, riskit ja tarkoituksenmukaiset ehkäisevät ja/tai mahdolliset korjaavat toimenpiteet liitteessä II olevan C kohdan mukaisesti;

c) määriteltävä veden uudelleenkäyttöjärjestelmän lisäesteet ja vahvistettava mahdolliset muut sellaiset vaatimukset, jotka ovat vaatimustenmukaisuuden määrittelykohdan jälkeen tarpeellisia veden uudelleenkäyttöjärjestelmän turvallisuuden varmistamiseksi, mukaan luettuina tapauksen mukaan jakelua, varastointia ja käyttöä koskevat edellytykset, sekä määriteltävä näiden vaatimusten täyttymisestä vastuulliset tahot.

5. Siirretään komissiolle valta antaa tämän asetuksen muuttamista koskevia delegoituja säädöksiä 13 artiklan mukaisesti liitteessä II esitettyjen keskeisten riskienhallinnan elementtien mukauttamiseksi tieteen ja teknologian kehitykseen.

Siirretään komissiolle valta antaa myös tämän asetuksen täydentämistä koskevia delegoituja säädöksiä 13 artiklan mukaisesti liitteessä II esitettyjä keskeisiä riskienhallinnan elementtejä koskevien teknisten eritelmien vahvistamiseksi.

6 artikla

Uusiovedelle haettavaa lupaa koskevat velvoitteet

1. Uusioveden tuottaminen tai jakelu liitteessä I olevassa 1 jaksossa täsmennettyyn maatalouden keinokasteluun edellyttää lupaa.

2. Veden uudelleenkäyttöjärjestelmässä vastuutahon, mukaan luettuna tapauksen mukaan kansallisen lain mukaisesti loppukäyttäjän, on haettava lupaa tai voimassa olevan luvan muutosta sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jossa uusiovesilaitos toimii tai jossa sen on tarkoitus toimia.

3. Luvassa on esitettävä kaikki uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan ja tarvittaessa muiden vastuutahojen velvoitteet. Luvan on perustuttava veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmaan, ja siinä on täsmennettävä muun muassa

a) uusioveden laatuluokka tai -luokat ja maatalouden käyttötarkoitus, johon uusiovettä on sallittua käyttää liitteen I mukaisesti, käyttöpaikka, uusiovesilaitokset ja tuotettavan uusioveden arvioitu vuotuinen määrä;

b) liitteessä I olevassa 2 jaksossa esitetyt veden laatua ja seurantaa koskeviin vähimmäisvaatimuksiin liittyvät ehdot;

c) veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa asetettuihin, uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajaa koskeviin lisävaatimuksiin liittyvät mahdolliset ehdot;

d) muut mahdolliset ehdot, jotka ovat tarpeen ympäristöön sekä ihmisten ja eläinten terveyteen kohdistuvien kohtuuttomien riskien vähentämiseksi niin, että kaikki riskit ovat hyväksyttävällä tasolla;

e) luvan voimassaoloaika;

f) vaatimustenmukaisuuden määrittelykohta.

4. Lupahakemusta arvioidessaan toimivaltaisen viranomaisen on kuultava muita asiaankuuluvia viranomaisia, erityisesti vesi- ja terveydenhuollon viranomaisia, jos ne ovat eri kuin toimivaltainen viranomainen, ja kaikkia muita toimivaltaisen viranomaisen merkityksellisinä pitämiä tahoja ja vaihdettava tietoja näiden kaikkien kanssa.

5. Toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä viipymättä päätös luvan myöntämisestä. Jos toimivaltainen viranomainen tarvitsee lupahakemuksen monimutkaisuuden vuoksi luvan myöntämistä koskevan päätöksen tekemiseen yli 12 kuukautta täytetyn lupahakemuksen vastaanottamisesta, sen on ilmoitettava hakijalle arvioitu päätöksentekopäivä.

6. Lupia on tarkasteltava uudelleen säännöllisesti, ja ne on tarvittaessa saatettava ajan tasalle ainakin seuraavissa tapauksissa:

a) jos kapasiteetissa on tapahtunut merkittäviä muutoksia;

b) jos laitteita on uusittu;

c) jos uusia laitteita tai prosesseja on lisätty; tai

d) jos ilmasto-olot tai muut olosuhteet ovat muuttuneet ja vaikuttavat merkittävästi pintavesimuodostumien ekologiseen tilaan.

7. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että uusioveden varastointiin, jakeluun ja käyttöön on hankittava erityinen lupa, jotta voidaan soveltaa 5 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa määritettyjä lisävaatimuksia ja -esteitä.

7 artikla

Vaatimustenmukaisuuden tarkistaminen

1. Toimivaltaisten viranomaisten on tarkistettava, täyttyvätkö luvan ehdot. Vaatimustenmukaisuuden tarkistukset on tehtävä seuraavilla menetelmillä:

a) tarkistukset paikalla;

b) erityisesti tämän asetuksen nojalla saadut seurantatiedot;

c) muut asianmukaiset menetelmät.

2. Jos luvan ehdot eivät täyty, toimivaltaisen viranomaisen on kehotettava uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajaa ja tarvittaessa muita vastuutahoja toteuttamaan viipymättä tarvittavat toimenpiteet vaatimustenmukaisuuden palauttamiseksi ja ilmoittamaan asiasta välittömästi asianomaisille loppukäyttäjille.

3. Jos luvan ehtojen täyttymättä jättäminen muodostaa merkittävän ympäristöä tai ihmisten tai eläinten terveyttä uhkaavan riskin, uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan tai muiden vastuutahojen on veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa määriteltyjä menettelyjä noudattaen välittömästi keskeytettävä uusioveden jakelu, kunnes toimivaltainen viranomainen katsoo, että vaatimustenmukaisuus on palautettu liitteessä I olevan 2 jakson a alakohdan mukaisesti.

4. Jos tapahtuu jotakin, joka vaikuttaa luvan ehtojen täyttymiseen, uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan tai muiden vastuutahojen on ilmoitettava tästä välittömästi toimivaltaiselle viranomaiselle ja muille osapuolille, joihin tämä mahdollisesti vaikuttaa, ja toimitettava toimivaltaiselle viranomaiselle tarvittavat tiedot, joilla kyseisen tapahtuman vaikutuksia voidaan arvioida.

5. Toimivaltaisen viranomaisen on varmistettava säännöllisesti, että vastuutahot toteuttavat veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelmassa asetetut toimenpiteet ja tehtävät.

8 artikla

Jäsenvaltioiden välinen yhteistyö

1. Jos veden uudelleenkäytöllä on rajatylittävää merkitystä, jäsenvaltioiden on tapauksen mukaan nimettävä yhteystaho yhteistyön tekemiseksi muiden jäsenvaltioiden yhteystahojen ja toimivaltaisten viranomaisten kanssa tai käytettävä olemassa olevia, kansainvälisistä sopimuksista johtuvia rakenteita.

Yhteystahojen tai olemassa olevien rakenteiden tehtävänä on

a) ottaa vastaan avunpyyntöjä ja välittää niitä;

b) antaa apua pyydettäessä; ja

c) koordinoida yhteydenpitoa toimivaltaisten viranomaisten välillä.

Ennen luvan myöntämistä toimivaltaisten viranomaisten on vaihdettava tietoja 6 artiklan 3 kohdassa vahvistetuista ehdoista sen jäsenvaltion yhteystahon kanssa, jossa uusiovettä on tarkoitus käyttää.

2. Jäsenvaltioiden on vastattava avunpyyntöihin ilman aiheetonta viivytystä.

9 artikla

Tiedotus ja tietoisuuden lisääminen

Jäsenvaltioissa, joissa uusiovettä käytetään maatalouden keinokasteluun, on järjestettävä veden uudelleenkäytön avulla aikaansaatavaa vesivarojen säästöä koskevia yleisiä tietoisuuden lisäämiskampanjoita. Näihin kampanjoihin voi sisältyä veden turvallisesta uudelleenkäytöstä saatavien hyötyjen esittely.

Kyseiset jäsenvaltiot voivat käynnistää myös loppukäyttäjille kohdistettuja tiedotuskampanjoita uusioveden parhaan mahdollisen ja turvallisen käytön varmistamiseksi ja varmistaa näin ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden korkeatasoisen suojelun.

Jäsenvaltiot voivat mukauttaa tällaiset tiedotus- ja tietoisuuden lisäämiskampanjat veden uudelleenkäytön laajuuteen.

10 artikla

Tiedottaminen yleisölle

1. Jäsenvaltioiden, joissa uusiovettä käytetään tämän asetuksen liitteessä I olevassa 1 jaksossa täsmennetyllä tavalla maatalouden keinokasteluun, on varmistettava, että yleisö saa veden uudelleenkäytöstä riittävää ja ajantasaista tietoa verkossa tai muulla tavoin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivien 2003/4/EY ja 2007/2/EY soveltamista. Tietoihin on sisällyttävä seuraavat seikat:

a) tämän asetuksen mukaisesti toimitetun uusioveden määrä ja laatu;

b) tämän asetuksen mukaisesti toimitetun uusioveden prosenttiosuus käsitellyn yhdyskuntajäteveden kokonaismäärästä jäsenvaltiossa, jos tällaiset tiedot ovat saatavilla;

c) tämän asetuksen mukaisesti myönnetyt tai muutetut luvat, mukaan lukien toimivaltaisten viranomaisten tämän asetuksen 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti asettamat ehdot;

d) tämän asetuksen 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti tehtyjen vaatimustenmukaisuuden tarkistusten tulokset;

e) tämän asetuksen 8 artiklan 1 kohdan mukaisesti nimetyt yhteystahot.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut tiedot on päivitettävä joka toinen vuosi.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 2 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehty päätös asetetaan yleisön saataville verkossa tai muilla keinoin.

11 artikla

Täytäntöönpanon valvontaa koskevat tiedot

1. Direktiivien 2003/4/EY ja 2007/2/EY soveltamista rajoittamatta jäsenvaltioiden, joissa uusiovettä käytetään tämän asetuksen liitteessä I olevassa 1 jaksossa täsmennetyllä tavalla maatalouden keinokasteluun, on Euroopan ympäristökeskuksen avustuksella

a) laadittava ja julkaistava viimeistään 26 päivänä kesäkuuta 2026 ja päivitettävä sen jälkeen kuuden vuoden välein aineisto, joka sisältää tiedot tämän asetuksen 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti suoritetun vaatimustenmukaisuuden tarkistuksen tuloksista ja muut tiedot, joka asetetaan yleisön saataville verkossa tai muulla tavoin tämän asetuksen 10 artiklan mukaisesti;

b) laadittava, julkaistava ja päivitettävä sen jälkeen vuosittain aineisto, joka sisältää tämän asetuksen 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti kerätyt tiedot tapauksista, joissa luvan ehtoja ei ole noudatettu, sekä tiedot tämän asetuksen 7 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti toteutetuista toimenpiteistä.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että komissiolla, Euroopan ympäristökeskuksella ja Euroopan tautienehkäisy- ja -valvontakeskuksella on pääsy 1 kohdassa tarkoitettuihin aineistoihin.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen aineistojen perusteella Euroopan ympäristökeskuksen on laadittava, julkaistava ja päivitettävä jäsenvaltioita kuullen säännöllisesti tai komission pyynnöstä unionin laajuinen yleiskatsaus. Tämä yleiskatsaus sisältää tapauksen mukaan tämän asetuksen tuotoksiin, tuloksiin ja vaikutuksiin liittyviä indikaattoreita, karttoja ja jäsenvaltioiden raportteja.

4. Komissio voi vahvistaa täytäntöönpanosäädöksillä yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat 1 kohdan mukaisesti toimitettavien tietojen muotoa ja esitystapaa, sekä yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat 3 kohdassa tarkoitetun unionin laajuisen yleiskatsauksen muotoa ja esitystapaa. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 14 artiklassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

5. Komissio vahvistaa viimeistään 26 päivänä kesäkuuta 2022 jäsenvaltioita kuullen suuntaviivat, joilla tuetaan tämän asetuksen soveltamista.

12 artikla

Arviointi ja uudelleentarkastelu

1. Komissio suorittaa tämän asetuksen arvioinnin viimeistään 26 päivänä kesäkuuta 2028. Arvioinnin on perustuttava ainakin seuraaviin seikkoihin:

a) tämän asetuksen täytäntöönpanosta saadut kokemukset;

b) edellä olevan 11 artiklan 1 kohdan mukaiset jäsenvaltioiden laatimat aineistot ja 11 artiklan 3 kohdan mukainen Euroopan ympäristökeskuksen laatima unionin laajuinen yleiskatsaus;

c) olennaiset tieteelliset, analyyttiset ja epidemiologiset tiedot;

d) tekninen ja tieteellinen asiantuntemus;

e) WHO:n suositukset, jos niitä on saatavilla, taikka muut kansainväliset ohjeet tai ISO-standardit.

2. Arvioinnin tekemisen yhteydessä komissio kiinnittää erityistä huomiota seuraaviin seikkoihin:

a) liitteessä I esitetyt vähimmäisvaatimukset;

b) liitteessä II esitetyt keskeiset riskienhallinnan elementit;

c) toimivaltaisten viranomaisten asettamat 6 artiklan 3 kohdan c ja d alakohdan mukaiset lisävaatimukset;

d) veden uudelleenkäytön vaikutus ympäristöön ja ihmisten ja eläinten terveyteen, mukaan luettuina uutta huolta aiheuttavien aineiden vaikutus.

3. Arvioinnin yhteydessä komissio arvioi mahdollisuutta

a) laajentaa tämän asetuksen soveltamisalaa muihin erityistarkoituksiin käytettävään uusioveteen, mukaan lukien uudelleenkäyttö teollisiin tarkoituksiin;

b) laajentaa tämän asetuksen vaatimuksia kattamaan käsitellyn jäteveden epäsuora käyttö.

4. Arvioinnin tulosten perusteella tai aina uuden teknisen ja tieteellisen tietämyksen niin edellyttäessä komissio voi tutkia tarvetta tarkastella uudelleen liitteessä I olevassa 2 jaksossa esitettyjä vähimmäisvaatimuksia.

5. Komissio tekee tarvittaessa lainsäädäntöehdotuksen tämän asetuksen muuttamiseksi.

13 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.

2. Siirretään komissiolle 25 päivästä kesäkuuta 2020 viiden vuoden ajaksi 5 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen tämän viiden vuoden kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 5 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyteen.

4. Ennen kuin komissio hyväksyy delegoidun säädöksen, se kuulee kunkin jäsenvaltion nimeämiä asiantuntijoita paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.

5. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

6. Edellä olevan 5 artiklan 5 kohdan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

14 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa direktiivillä 2000/60/EY perustettu komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.

2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

Jos komitea ei anna lausuntoa, komissio ei hyväksy ehdotusta täytäntöönpanosäädökseksi, ja tuolloin sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklan 4 kohdan kolmatta alakohtaa.

15 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on säädettävä tämän asetuksen säännösten rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet niiden täytäntöönpanon varmistamiseksi. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava nämä säännökset ja toimenpiteet komissiolle viimeistään 26 päivänä kesäkuuta 2024, ja jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki niitä koskevat myöhemmät muutokset.

16 artikla

Voimaantulo ja soveltaminen

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 26 päivästä kesäkuuta 2023.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 25 päivänä toukokuuta 2020.

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*
D. M. SASSOLI	A. METELKO-ZGOMBIĆ

LIITE I

KÄYTTÖTARKOITUKSET JA VÄHIMMÄISVAATIMUKSET

1 jakso

Uusioveden käyttötarkoitukset

Maatalouden keinokastelu

Maatalouden keinokastelulla tarkoitetaan seuraavanlaisten viljelykasvien kastelua:

— raakana kulutettavat ravintokasvit eli kasvit, jotka on tarkoitettu ihmisravinnoksi raakana tai käsittelemättömänä

— käsiteltävät ravintokasvit eli kasvit, jotka on tarkoitettu ihmisravinnoksi käsittelyn jälkeen (eli keitettynä tai teollisesti käsiteltynä)

— muut kuin ravintokasvit eli kasvit, joita ei ole tarkoitettu ihmisravinnoksi (esim. laitumet sekä rehu-, kuitu-, koriste-, siemen-, energia- ja turvekasvit).

sanotun kuitenkaan rajoittamatta muun asiaa koskevan unionin lainsäädännön soveltamista ympäristön ja terveyden alalla. Jäsenvaltiot voivat käyttää uusiovettä muihin tarkoituksiin, kuten

— teollisiin tarkoituksiin; ja

— virkistyskäyttöalueisiin ja ympäristöön liittyviin tarkoituksiin,

2 jakso

Vähimmäisvaatimukset

Maatalouden keinokasteluun tarkoitettua uusiovettä koskevat vähimmäisvaatimukset

Uusioveden laatuluokat ja kunkin luokan sallitut käyttötarkoitukset ja kastelumenetelmät on esitetty taulukossa 1. Veden laatua koskevat vähimmäisvaatimukset on esitetty a kohdassa olevassa taulukossa 2. Uusioveden seurannan vähimmäistiheydet ja suorituskykytavoitteet on esitetty b kohdassa olevassa taulukossa 3 (säännöllinen seuranta) ja taulukossa 4 (validointiseuranta).

Kuhunkin luokkaan kuuluvat viljelykasvit on kasteltava taulukossa 1 esitettyyn vastaavaan uusioveden vähimmäislaatuluokkaan kuuluvalla uusiovedellä, ellei käytetä 5 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitettuja asianmukaisia lisäesteitä, jolloin saavutetaan a kohdassa olevassa taulukossa 2 esitetyt laatuvaatimukset. Tällaiset lisäesteet voivat perustua liitteessä II olevassa 7 kohdassa viitattuun ehkäisevien toimenpiteiden ohjeelliseen luetteloon tai muuhun vastaavaan kansalliseen tai kansainväliseen standardiin, kuten ISO 16075-2 -standardiin.

Taulukko 1 – Uusioveden laatuluokat ja sallittu käyttö maataloudessa sekä kastelumenetelmä

Uusioveden vähimmäislaatuluokka	Viljelykasvikategoria (*)	Kastelumenetelmä
A	Kaikki raakana kulutettavat ravintokasvit, joiden syötävä osa on suoraan kosketuksessa uusioveteen, sekä raakana kulutettavat juurikasvit	Kaikki kastelumenetelmät
B	Raakana kulutettavat ravintokasvit, joiden syötävä osa tuotetaan maan päällä niin, ettei se ole suoraan kosketuksessa uusioveteen, käsiteltävät ravintokasvit ja muut kuin ravintokasvit, mukaan lukien maitoa ja lihaa tuottavien eläinten ravinnoksi käytetyt kasvit	Kaikki kastelumenetelmät
C	Raakana kulutettavat ravintokasvit, joiden syötävä osa tuotetaan maan päällä niin, ettei se ole suoraan kosketuksessa uusioveteen, käsiteltävät ravintokasvit ja muut kuin ravintokasvit, mukaan lukien maitoa ja lihaa tuottavien eläinten ravinnoksi käytetyt kasvit	Tippukastelu (**) tai muu kastelumenetelmä, jossa vältetään suoraa kosketusta kasvin syötävään osaan

Uusioveden vähimmäislaatuluokka	Viljelykasvikategoria (*)	Kastelumenetelmä
D	Teollisuus-, energia- ja siemenkasvit	Kaikki kastelumenetelmät (***)

(*) Jos samantyyppinen kasteltu viljelykasvi kuuluu useampaan taulukon 1 luokkaan, siihen on sovellettava tiukimpien vaatimusten luokkaa.

(**) Tippukastelu (kutsutaan myös pisarakasteluksi) on mikrokastelujärjestelmä, jonka avulla kasveja voidaan kastella vesipisaroilla tai pienillä vesivirroilla ja johon sisältyy veden tihkuttaminen maaperään tai suoraan sen pinnan alle hyvin alhaisilla nopeuksilla (2–20 litraa tunnissa). Järjestelmä koostuu ohuista muoviputkista, jotka on yhdistetty pisaroittimiksi kutsuttuihin ulostuloihin.

(***) Sadetta jäljitteleviä kastelumenetelmiä käytettäessä olisi kiinnitettävä erityistä huomiota työntekijöiden ja sivullisten terveyden suojeluun. Tätä varten on toteutettava asianmukaisia ehkäiseviä toimenpiteitä.

a) Veden laadun vähimmäisvaatimukset

Taulukko 2 – Uusioveden laatuvaatimukset maatalouden keinokastelussa

Uusioveden laatuluokka	Viitteellinen teknologian kohde	Laatuvaatimukset				
		E. coli (määrä / 100 ml)	BOD_5 (mg/l)	TSS (mg/l)	Sameus (NTU)	Muu
A	Biologinen käsittely, suodatus ja desinfiointi	≤ 10	≤ 10	≤ 10	≤ 5	*Legionella* spp.: < 1 000 pmy/l, jos on olemassa aerosolisoitumisriski Suoliston sukkulamadot (suolimadon munat): ≤ 1 muna/l laidunten tai rehukasvien kasteluun
B	Biologinen käsittely ja desinfiointi	≤ 100	Direktiivin 91/271/ETY mukaisesti (Liite I, taulukko 1)	Direktiivin 91/271/ETY mukaisesti (Liite I, taulukko 1)	–	
C	Biologinen käsittely ja desinfiointi	≤ 1 000			–	
D	Biologinen käsittely ja desinfiointi	≤ 10 000			–	

Uusioveden on katsottava olevan taulukon 2 vaatimusten mukainen, jos kyseisen uusioveden mittauksissa täyttyvät kaikki seuraavat kriteerit:

— *E. colin, Legionella* spp:n ja suoliston sukkulamatojen viitearvot toteutuvat vähintään 90 prosentissa tapauksista; yksikään näytteiden arvoista ei ylitä suurinta mahdollista poikkeamaa eli 1:tä logaritmiyksikköä *E. colin ja Legionella* spp:n viitearvosta ja 100:aa prosenttia ilmoitetusta suoliston sukkulamatoja koskevasta arvosta;

— BOD_5-, TSS- ja sameuden viitearvot luokassa A toteutuvat vähintään 90 prosentissa tapauksista; yksikään näytteiden arvoista ei ylitä enimmäispoikkeamaa eli 100:aa prosenttia viitearvosta.

b) Seurantaa koskevat vähimmäisvaatimukset

Uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajien on suoritettava säännöllistä seurantaa sen varmistamiseksi, että uusiovesi täyttää a kohdassa asetetut veden laatua koskevat vähimmäisvaatimukset. Säännöllisen seurannan on sisällyttävä veden uudelleenkäyttöjärjestelmän varmistusmenettelyihin.

Näytteet, joita käytetään mikrobiologisten parametrien noudattamisen tarkastamiseen vaatimustenmukaisuuden määrittelykohdassa, on otettava standardin EN ISO 19458 mukaisesti tai muun sellaisen kansallisen tai kansainvälisen standardin mukaisesti, joilla varmistetaan vastaava laatu.

Taulukko 3 – Maatalouden keinokasteluun tarkoitetun uusioveden säännöllisen seurannan vähimmäistiheydet

	Seurannan vähimmäistiheys					
Uusioveden laatuluokka	*E. coli*	BOD_5	TSS	Sameus	*Legionella* spp. (tarvittaessa)	Suoliston sukkulamadot (tarvittaessa)
A	Kerran viikossa	Kerran viikossa	Kerran viikossa	Jatkuvasti	Kahdesti kuussa	Kahdesti kuussa tai uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajan määrittämällä tavalla uusiovesilaitokseen sisään tulevan jäteveden sisältämien munien määrän mukaan
B	Kerran viikossa	Direktiivin 91/271/ETY mukaisesti (Liite I, D jakso)	Direktiivin 91/271/ETY mukaisesti (Liite I, D jakso)	–		
C	Kahdesti kuussa			–		
D	Kahdesti kuussa			–		

Validointiseuranta on suoritettava, ennen kuin uusi uusiovesilaitos otetaan käyttöön.

Jo käytössä olevat uusiovesilaitokset, jotka 25 päivänä kesäkuuta 2020 täyttävät uusiovedelle a kohdassa olevassa taulukossa 2 asetetut laatuvaatimukset, vapautetaan tästä validointiseurantaa koskevasta velvoitteesta.

Validointiseuranta on kuitenkin suoritettava aina, kun laitteita uusitaan ja kun lisätään uusia laitteita tai menettelyjä.

Validointiseuranta on suoritettava tiukimpia vaatimuksia soveltavalle uusioveden laatuluokalle eli A-luokalle suorituskykytavoitteiden (log_{10}:n väheneminen) toteutumisen arvioimiseksi. Validointiseurannassa on seurattava indikaattoreina toimivia mikro-organismeja kunkin patogeeniryhmän eli bakteerien, virusten ja alkueläinten osalta. Indikaattoreiksi valitut mikro-organismit ovat *E. coli* patogeenisille bakteereille, F-spesifiset kolifaagit, somaattiset kolifaagit tai kolifaagit patogeenisille viruksille ja *Clostridium perfringens* -itiöt tai itiöitä muodostavat sulfaattia pelkistävät bakteerit alkueläimille. Validointiseurannan suorituskykytavoitteet (log_{10}:n väheneminen) indikaattoreiksi valittujen mikro-organismien osalta on esitetty taulukossa 4. Ne on saavutettava vaatimustenmukaisuuden määrittelykohdassa ottaen huomioon yhdyskuntajätevedenpuhdistamon sisään menevän käsittelemättömän jäteveden pitoisuudet. Validointinäytteistä vähintään 90 prosentin on saavutettava tai ylitettävä suorituskykytavoitteet.

Jos biologista indikaattoria ei esiinny käsittelemättömässä jätevedessä log_{10}:n vähenemisen edellytysten täyttymisen kannalta riittävästi, kyseisen biologisen indikaattorin puuttuminen uusiovedestä tarkoittaa, että validoinnin vaatimukset täyttyvät. Suorituskykytavoitteen noudattaminen voidaan todentaa analyyttisellä kontrollilla, lisäämällä yksittäisten käsittelyvaiheiden suorituskykyä käyttäen perustana vakiomuotoisia ja vakiintuneita prosesseja koskevaa tieteellistä näyttöä, kuten testiraporttien julkaistuja tietoja tai tapaustutkimuksia, tai testaamalla laboratoriossa valvotuissa olosuhteissa uudenlaisten käsittelyiden yhteydessä.

Taulukko 4 – Maatalouden keinokasteluun tarkoitetun uusioveden validointiseuranta

Uusioveden laatuluokka	Indikaattoreina toimivat mikro-organismit (*)	Käsittelyketjun suorituskykytavoitteet (log_{10}:n väheneminen)
A	*E. coli*	≥ 5,0
	Kolifaagien kokonaismäärä / F-spesifiset kolifaagit / somaattiset kolifaagit / kolifaagit (**)	≥ 6,0
	Clostridium perfringens -itiöt / itiöitä muodostavat sulfaattia pelkistävät bakteerit (***)	≥ 4,0 (*Clostridium perfringens* -itiöiden tapauksessa) ≥ 5,0 (itiöitä muodostavien sulfaattia pelkistävien bakteerien tapauksessa)

(*) Validointiseurannassa voidaan käyttää ehdotettujen indikaattorimikro-organismien sijasta referenssipatogeeneinä seuraavia: *Campylobacter*, rotavirus ja *Cryptosporidium*. Sovellettavien suorituskykytavoitteiden (log_{10}:n väheneminen) on näin ollen oltava seuraavat: *Campylobacter* (≥ 5,0), rotavirus (≥ 6,0) ja *Cryptosporidium* (≥ 5,0).

(**) Kolifaagien kokonaismäärä on valittu sopivimmaksi virusindikaattoriksi. Kuitenkin jos analyysia ei voi tehdä kaikilla kolifaageilla, ainakin yksi niistä (F-spesifiset tai somaattiset kolifaagit) on analysoitava.

(***) *Clostridium perfringens* -itiöt on valittu sopivimmaksi alkueläinten indikaattoriksi. Itiöitä muodostavat sulfaattia pelkistävät bakteerit ovat kuitenkin niille vaihtoehto, jos *Clostridium perfringens* -itiöiden perusteella ei voida validoida vaadittua log_{10}:n vähenemistä.

Seurannan analyysimenetelmät on validoitava ja dokumentoitava EN ISO/IEC-17025 -standardin mukaisesti tai muiden sellaisten kansallisten tai kansainvälisten standardien mukaisesti, joilla varmistetaan vastaava laatutaso.

LIITE II

A) Keskeiset riskienhallinnan elementit

Riskienhallintaan on kuuluttava ennakoiva riskien tunnistaminen ja hallinta, jotta voidaan huolehtia siitä, että uusioveden käyttö ja hallinta on turvallista eikä ympäristöön tai ihmisten tai eläinten terveyteen kohdistu riskejä. Tätä varten laaditaan veden uudelleenkäytön riskienhallintasuunnitelma seuraavien elementtien pohjalta:

1. Koko veden uudelleenkäyttöjärjestelmän kuvaus siitä alkaen, kun jätevesi tulee sisään yhdyskuntajätevedenpuhdistamoon aina käyttövaiheeseen asti, mukaan lukien jäteveden lähteet, käsittelyn vaiheet ja uusiovesilaitoksessa käytetyt teknologiat, toimitus-, jakelu- ja varastointi-infrastruktuuri, käyttötarkoitus, käyttöpaikka ja -aika (esim. väliaikainen tai tilapäinen käyttö), kastelumenetelmät, viljelykasvityyppi, muut veden lähteet, jos on tarkoitus käyttää eri lähteistä tulevaa vettä, ja toimitettavan uusioveden määrät.

2. Veden uudelleenkäyttöjärjestelmään osallistuvien tahojen määrittäminen sekä niiden tehtävien ja vastuiden selkeä kuvaus.

3. Mahdollisten vaaratekijöiden tunnistaminen, erityisesti epäpuhtauksien ja patogeenien esiintyminen, ja mahdolliset haitalliset tapahtumat, kuten käsittelyn epäonnistuminen tai vuoto-onnettomuudet taikka veden uudelleenkäyttöjärjestelmän saastuminen.

4. Sellaisten ympäristöjen ja väestöryhmien tunnistaminen, joihin kohdistuu riski, ja mahdollisille tunnistetuille vaaratekijöille altistumisen reittien tunnistaminen huomioiden erityiset ympäristötekijät, kuten paikallinen hydrogeologia, topologia, maaperä, ekologia sekä viljelykasvityyppiin ja maanviljely- ja keinokastelukäytäntöihin liittyvät tekijät. Se, että otetaan huomioon uusioveden tuotannon mahdolliset peruuttamattomat tai pitkän aikavälin haitalliset ympäristö- ja terveysvaikutukset, joista on tieteellistä näyttöä.

5. Ympäristöriskien sekä ihmisten ja eläinten terveyttä koskevien riskien arviointi ottaen huomioon mahdollisten tunnistettujen vaaratekijöiden luonne, aiotun käytön kesto, tunnistetut ympäristöt ja väestöryhmät, joihin riski altistua kyseisille vaaratekijöille kohdistuu, sekä vaaratekijöiden mahdollisten vaikutusten vakavuus ottaen huomioon ennalta varautumisen periaate ja kaikki asiassa sovellettava elintarvikkeita, rehuja ja työturvallisuutta koskeva unionin ja kansallinen lainsäädäntö, ohjeasiakirjat ja vähimmäisvaatimukset. Riskinarviointi voisi perustua katsaukseen saatavilla olevista tieteellisistä tutkimuksista ja tiedoista.

   Riskinarvioinnin on koostuttava seuraavista osista:

   a) ympäristöriskien arviointi, mukaan lukien kaikki seuraavat:

      i) vaaratekijöiden luonteen vahvistaminen, mukaan lukien tarvittaessa ennakoitu vaikutukseton taso;

      ii) mahdollisen altistumislaajuuden arviointi;

      iii) riskien luonnehdinta.

   b) ihmisten ja eläinten terveyteen kohdistuvien riskien arviointi, mukaan lukien kaikki seuraavat:

      i) vaaratekijöiden luonteen vahvistaminen, mukaan lukien tarvittaessa annos-vastesuhde;

      ii) annoksen tai altistumisen mahdollisen suuruusluokan arviointi;

      iii) riskien luonnehdinta.

   Riskinarviointi voidaan suorittaa käyttämällä laadullista tai osin määrällistä riskinarviointia. Määrällistä riskinarviointia on käytettävä, jos saatavilla on riittävästi arviointia tukevia tietoja tai jos hankkeeseen liittyy mahdollinen ympäristöön tai kansanterveyteen kohdistuva suuri riski.

   Riskinarvioinnissa on otettava huomioon vähintään seuraavat vaatimukset ja velvoitteet:

   a) vaatimus vähentää ja ehkäistä nitraattien aiheuttamaa vesien pilaantumista direktiivin 91/676/ETY mukaisesti;

   b) velvoite täyttää direktiivin 98/83/EY vaatimukset ihmisten käyttöön tarkoitetun veden ottoon käytettävillä suojavyöhykkeillä;

   c) vaatimus täyttää direktiivissä 2000/60/EY asetetut ympäristötavoitteet;

d) vaatimus ehkäistä pohjaveden pilaantumista direktiivin 2006/118/EY mukaisesti;

e) vaatimus täyttää direktiivissä 2008/105/EY asetetut ympäristönlaatunormit prioriteettiaineille ja tietyille muille pilaaville aineille;

f) vaatimus täyttää direktiivissä 2000/60/EY asetetut ympäristönlaatunormit kansallista huolta aiheuttavien pilaavien aineiden eli vesistökohtaisten pilaavien aineiden osalta;

g) vaatimus täyttää direktiivissä 2006/7/EY asetetut uimavettä koskevat laatuvaatimukset;

h) direktiivin 86/278/ETY mukaiset vaatimukset ympäristön, erityisesti maaperän, suojelusta käytettäessä puhdistamolietettä maanviljelyssä;

i) asetuksessa (EY) N:o 852/2004 asetetut elintarvikehygieniaa koskevat vaatimukset ja ohjeet, jotka on annettu komission tiedotteessa ohjeasiakirjasta mikrobiologisten riskien torjumisesta tuoreiden hedelmien ja vihannesten alkutuotannossa hyvän hygienian avulla;

j) rehuhygieniaa koskevat vaatimukset, joista säädetään asetuksessa (EY) N:o 183/2005;

k) vaatimus noudattaa asiaankuuluvia mikrobiologisia vaatimuksia, jotka on asetettu asetuksessa (EY) N:o 2073/2005;

l) vaatimukset, jotka koskevat tiettyjen elintarvikkeissa olevien vierasaineiden enimmäismääriä asetuksen (EY) N:o 1881/2006 mukaisesti;

m) vaatimukset, jotka koskevat torjunta-ainejäämien enimmäismääriä elintarvikkeissa ja rehuissa tai niiden pinnalla ja joista on säädetty asetuksessa (EY) N:o 396/2005;

n) eläinten terveyttä koskevat vaatimukset, joista on säädetty asetuksissa (EY) N:o 1069/2009 ja (EU) N:o 142/2011.

B) Lisävaatimuksia koskevat ehdot

6. Sellaisten veden laatua ja seurantaa koskevien vaatimusten harkitseminen, jotka ovat muita kuin tai tiukempia kuin liitteessä I olevassa 2 jaksossa ilmoitetut vaatimukset tai sekä muita kuin että tiukempia kuin nämä vaatimukset, kun on tarpeen ja asianmukaista varmistaa ympäristön sekä ihmisten ja eläinten terveyden riittävä suojelu, erityisesti kun on selvää tieteellistä näyttöä siitä, että riski johtuu uusiovedestä eikä muista lähteistä.

Edellä 5 kohdassa tarkoitetun riskinarvioinnin tuloksesta riippuen tällaiset lisävaatimukset voivat koskea erityisesti

a) raskasmetalleja;

b) torjunta-aineita;

c) desinfioinnin sivutuotteita;

d) lääkkeitä;

e) muita uutta huolta aiheuttavia aineita, mukaan luettuina mikroepäpuhtaudet ja mikromuovi;

f) mikrobilääkeresistenssiä.

C) Ehkäisevät toimenpiteet

7. Sellaisten ehkäisevien toimenpiteiden tunnistaminen, jotka ovat jo käytössä tai jotka tulisi toteuttaa riskien rajoittamiseksi, niin että kaikkia tunnistettuja riskejä voitaisiin hallita asianmukaisesti. Ihmisten käyttöön tarkoitetun veden ottoon käytettyihin vesimuodostumiin ja keskeisiin suojavyöhykkeisiin on kiinnitettävä erityistä huomiota.

Tällaisiin ehkäiseviin toimenpiteisiin voi sisältyä

a) pääsynvalvonta;

b) desinfioinnin tai epäpuhtauksien poiston lisätoimenpiteet;

c) erityiset kastelutekniikat, joilla vähennetään aerosolien muodostumisen riskiä (esim. tippukastelu);

d) sadetuskastelua koskevat erityisvaatimukset (esim. tuulen enimmäisnopeus, sadettimen ja herkkien alueiden väliset etäisyydet);

e) maatalouskäytössä olevia peltoja koskevat erityisvaatimukset (esim. peltomaan kaltevuus ja kosteus ja karstialueet);

f) taudinaiheuttajien inaktivaatio ennen sadonkorjuuta;

g) vähimmäisturvaetäisyyksien toteuttaminen (esim. etäisyys pintavesistä, myös karjan käyttämistä vesilähteistä, tai toiminnoista, kuten vesiviljelystä, kalanviljelystä ja simpukanviljelystä, sekä uinnin ja muiden vesilajien harrastuspaikoista);

h) keinokastelualueille asetettavat kyltit ja opasteet, joissa ilmoitetaan uusioveden käytöstä ja siitä, että vesi ei ole juomakelpoista.

Erityisiä ehkäiseviä toimenpiteitä, jotka voivat olla sopivia, on esitetty taulukossa 1.

Taulukko 1 – Erityisiä ehkäiseviä toimenpiteitä

Uusioveden laatuluokka	Erityisiä ehkäiseviä toimenpiteitä
A	— Sikoja ei saa altistaa uusiovedellä kastellulle rehulle, ellei ole olemassa riittäviä tietoja siitä, että yksittäisen tapauksen riskit ovat hallittavissa.
B	— Märän kastellun tai maahan pudonneen tuotteen sadonkorjuukielto. — Lypsykarjan pitäminen poissa laitumelta, kunnes laidun on kuivunut. — Rehu on kuivattava ja säilöttävä ennen pakkaamista. — Sikoja ei saa altistaa uusiovedellä kastellulle rehulle, ellei ole olemassa riittäviä tietoja siitä, että yksittäisen tapauksen riskit ovat hallittavissa.
C	— Märän kastellun tai maahan pudonneen tuotteen sadonkorjuukielto. — Laiduntavien eläinten pitäminen poissa laitumelta viiden päivän ajan edellisestä kastelusta. — Rehu on kuivattava ja säilöttävä ennen pakkaamista. — Sikoja ei saa altistaa uusiovedellä kastellulle rehulle, ellei ole olemassa riittäviä tietoja siitä, että yksittäisen tapauksen riskit ovat hallittavissa.
D	— Märän kastellun tai maahan pudonneen tuotteen sadonkorjuukielto.

8. Riittävät laadunhallintajärjestelmät ja -menettelyt, mukaan lukien uusioveden asianmukaisten parametrien seuranta sekä laitteiden riittävät huolto-ohjelmat.

   Uusiovesilaitoksen toiminnanharjoittajalle suositellaan ISO 9001 -standardin tai vastaavan mukaan sertifioidun laadunhallintajärjestelmän käyttöönottoa ja ylläpitämistä.

9. Ympäristöntarkkailujärjestelmät sen varmistamiseksi, että seurannasta saadaan palautetta ja että kaikki prosessit ja menettelyt validoidaan ja dokumentoidaan asianmukaisesti.

10. Asianmukaiset onnettomuuksien ja hätätilanteiden hallintajärjestelmät, mukaan lukien menettelyt, joilla tiedotetaan asianmukaisesti kaikille asianomaisille osapuolille tällaisista tapahtumista, sekä säännöllisesti päivitettävä valmiussuunnitelma.

    Jäsenvaltiot voisivat käyttää olemassa olevia kansainvälisiä ohjeita tai standardeja, kuten ISO 20426:2018 (Suuntaviivat terveysriskien arvioinnista ja juotavaksi kelpaamattoman veden uudelleenkäytön hallinnasta), ISO 16075:2015 (Suuntaviivat käsitellyn jäteveden käytöstä keinokasteluhankkeissa) tai muita vastaavia kansainvälisesti hyväksyttyjä standardeja tai WHO:n suuntaviivoja, joiden avulla voitaisiin järjestelmällisesti tunnistaa vaaratekijät sekä arvioida ja hallita riskejä koko ketjuun (yhdyskuntajäteveden uudelleenkäyttöön tähtäävästä käsittelystä jakeluun ja käyttöön maatalouden keinokastelussa sekä vaikutusten valvontaan) sovellettavan ensisijaisuusperiaatteen ja paikkakohtaisen riskinarvioinnin pohjalta.

11. Sen varmistaminen, että perustetaan eri toimijoiden väliset koordinointijärjestelmät, jotta voidaan taata uusioveden turvallinen tuottaminen ja käyttö.